

ČERVI V HLAVĚ

KARIN NOVOTNÁ • KRISTÝNA LYACH
JARKA PELIKÁNOVÁ • JIŘÍ KOREŠ

GOLDEN DOG

ČERVI V HLAVĚ

Text © Jiří Koreš, Kristýna Lyach, Karin

Novotná, Jaroslava Pelikánová, 2021

Ilustrace (obálka a vnitřní) © Jiří Dvorský, 2022

Odpovědný redaktor: Martin Štefko

Korektury: Nelly Černožorská

Sazba a grafická úprava obálky: Michal Březina

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog
v roce 2023

Svatojanská 703, 382 32 Velešín

www.goldendog.cz

1. vydání

ISBN 978-80-88635-21-5 (PDF)

ISBN 978-80-88635-22-2 (ePub)

ISBN 978-80-88635-23-9 (MOBI)

NÁVŠTĚVA

JIŘÍ KOREŠ

S Květou, mou sestrou, jsme prožili skoro celý život vedle sebe. Můžu to takhle říct, protože je jasné, že už na tomhle světě dlouho nebudeme.

Jsem o necelé tři roky starší, a když jsme byly děti, trochu jsem ji trápila, jak už to mezi různě starými sourozenci bývá. Brala jsem jí hračky, při hrách mezi loukami jsme jí se staršími kamarády utíkali a doma jsem jí svazovala konce punčoch k sobě. Ale jinak jsme se měly moc rády. Nemohly jsme bez sebe být. Po škole jsme šly obě pracovat do skláren, v pátek obvykle spěchaly do Lutové na tancovačky a k ránu se vracely domů společně s chlapci z vesnice. Ty krásné mladíky jsme si nakonec vzaly za muže a žily s nimi v rodné vsi, dokud jim nenarostla břicha a z uší a nosu nečouhaly chlupy.

Tak běžel život a nikdo z nás se nepozastavoval nad tím, že by bylo něco špatně. Já tedy určitě ne a myslím, že moje sestra také. Zpětně se divím, že jsme se nerozhádaly, jak to bývá v jiných rodinách, nebo že nás osud nezavál každou na jinou stranu světa. Občas jsme se sice trochu poštěkaly, ale nikdy ne tak moc, abychom se za týden nesmály při kávě.

To, co se stalo minulé léto, mě jen utvrdilo v přesvědčení, že náš dosavadní život byl možná trochu jednotvárný a naivní, ale rozhodně bezpečný a vlastně i krásný.

Před dvěma lety v zimě roku 1991 mi diagnostikovali rakovinu hrtanu. Nehodlám rozebírat podrobnosti o nemoci a celé to období plné strachu, vyšetřování, bolesti a hadiček v krku. Podstatné je, že bez té proklaté nemoci bych nikdy nezjistila, co se tenkrát stalo. V té době byl můj manžel už dva roky po smrti a se mnou to šlo z kopce. Trápily mě bolesti, jezdila jsem na ozařování a připadala jsem si slabá jako pírkó. Ani na záchod jsem si sama nedošla. No, a pak přišla operace. Ani jsem nedoufala, že mi ji v šedesáti letech ještě nabídnou. Naštěstí vše dobře dopadlo a já se mohla vrátit k sestře, byly jsme tak domluvené. Moje chalupa zůstala prázdná napospas dětem, které měly své rodiny v Praze a občas mě s rozpačitými výrazy navštívily v nemocnici. Sestra se o mě mohla postarat a stejně tak i o chalupu. Byla to samozřejmost, o níž jsme nepotřebovaly víc mluvit.

Ležela jsem druhý den v rozlehlé kuchyni na kavalci, s dírou v krku, neschopna mluvit ani si dojít na záchod. Vysvobození pro mne představovaly léky na bolest, po kterých jsem vždy rychle usnula. Sestra mi do nosu stříkala zvlhčující sprej, převalovala mě ze strany na stranu, přikládala mi náplasti se stříbrem na proleženiny a dělala vše ostatní, co bylo třeba. Já se stala jen tichou pozorovatelkou.

A pak to vše začalo. V ten den bylo nezvyklé horko i na červenec. Květa mi vyměnila peřinu za lehkou deku. Pot stékající po krku se lepil k polštáři. Slyšela jsem nejprve bouchnutí dveří od auta následované tlumenou rozmluvou před vraty. Nevěnovaly jsme tomu pozornost. Květa vařila u plotny nějakou polívku a já jen pozorovala marný zápas mouchy s mucholapkou pověšenou na lustru. Pak se hlasy přiblížily a zavržala vrata.

„Květuš, je tu Jarda s rodinou.“

Z verandy vešel do kuchyně její manžel a jeho tvář zdobil trochu nejistý úsměv. Mirek, jak jsme mu všichni říkali, byl jeden z těch krásných chlapců, které jsme si se sestrou přivedly z tancovačky. Byl o pět let starší než já a v poslední době mu už mysl nesloužila, jak by měla. Občas zmateně koukal na vnoučata při nedělním obědě a počet historek, které opakoval stále dokola, zúžil na dvě. Květa si často večer stěžovala, že manžel někdy zůstane bezradně stát na zahradě nebo vyleze na žebřík a nemůže dolů.

„Kterej Jarda? Bušků?“ utřela si Květa ruce do zástěry.

„Ne, ze Svitav, bratránek... taky Pergl. Od Jirky,“ odpověď zůstala viset ve vzduchu, protože se ve dveřích z verandy hned za Mirkem objevil mohutný, vousatý muž v bílém tílku a džínových kraťasech. Kožené mokasíny na jeho nohou působily obzvlášť v tomhle vedru nepatřičně, jako by se dotyčný vůbec nezamýšlel nad tím, co si vezme na sebe.

„Dobrý den, paní Perglová!“ Trochu strojeně se předklonil, jako by měl v zádech pravítko, a podal Květě ruku. Zatímco ji přijímala, prohlížel si celou místnost a za jeho zády se objevily totožné hlavy dvou děvčat. Dvojčata. Naše oči se střetly, ale zpětně nedokážu říct, jestli jsem už v té době cítila něco divného nebo zda mě ovlivňují současné vzpomínky. Každopádně celá ta situace mi připadala zvláštní. Mirek bezradně postával u stolu, dvojčata strnule stála mezi dveřmi, řídké vlasy jim zplihle visely podél hlavy a jejich výraz připomínal mloka. Nepamatuji si, že bych je slyšela promluvit.

Pak se vařila káva, Jarda vzpomínal na Mirkova otce a všichni ostatní spíš mlčeli, včetně Květy, která všem nabídla sušenky a třásla se jí při tom ruka. Za jiných okolností bych bedlivě sledovala cvrkot v plné kuchyni, ale o slovo se zase přihlásila bolest. Tlak v krku bodavě pulsoval do mozku i páteře a z jeho spárů mě vysvobodila až dávka tekutých opiátů, které mi Květa vstříkla

do krku. Bolest postupně odplula do neznáma, kontury postav začaly být nezřetelné a smysl slov mi unikal. Zdálo se mi, že Jardovy oči pronikají hluboko do mého podvědomí a vyzařují něco, čemu nedokážu porozumět. Ten podivný pocit nebezpečí mě provázel až do říše snů.

* * *

„Nebudu jim tady vyvařovat, vždyť je ani neznám!“ Květin mrzutý hlas mě probudil zpět do reality, ale oči jsem stále ještě nedokázala otevřít.

„Už jsem říkal, že je to mladej Jarda od tátova bráchy. Hráli jsme si spolu na překladišti, když táta sloužil na dráze,“ nedal se odbýt Mirek. „Takovej capart to byl.“ Celé mu to zřejmě bylo nepříjemné a nechtěl ustoupit.

„Moji příbuzní to nejsou a nelíbí se mi,“ trvala na svém Květa. „A co Anička? Vždyť tu leží nemocná!“

Pomaloučku jsem otevřela oči a zvykala si na denní světlo. Dusné horko sálalo oknem do místnosti, bylo slyšet štěbetání vlaštovek a šustění keře pod okny. Blížila se letní přeháňka.

„Chvíli to vydržíš, přece je nevyhodím,“ zkoušel to po dobrém. „Jsou jen na zahradě v karavanu.“

Stáli proti sobě, hned za dveřmi do obývacího pokoje. Tak, aby mě nerušili v kuchyni. Já ale dobře viděla jejich záda i obličej Mirka a rozložený gauč, kde spával. Navzdory nemohoucnosti, nebo právě kvůli ní, jsem velmi brzy zjistila, že ze své

statické polohy mohu vidět daleko víc, než se zdá. K tomu mi sloužila stará kredenc. Stála u protější zdi a zadní strana vnitřního prostoru byla osazena zrcadlem, v němž se skrz pár sklenic odrážel zmíněný výhled do obývacího pokoje. Roh kredence měl zase oblé roh zdobený proužky zrcadlového skla. Když jsem přisunula hlavu trochu víc ke zdi, mohla jsem v nich vidět mozaiku hřbetů knih, starého budíku nebo obličejů lidí sedících u jídelního stolu. Střípky z celé místnosti.

„Do neděle,“ brblala Květa a mnula v ruce utěrku. Chtěla ještě něco dodat, ale ve dveřích se náhle objevil Jarda a kolem něj proběhla dvojčata.

Postupně mi docházelo, že je nový den a že včerejší káva s příbuznými se protáhla i na přespaní a pravděpodobně to tak bude až do konce týdne.

„Jak se vám spalo, neteklo vám do karavanu?“ snažil se Mirek o konverzaci.

Návštěvník zůstal stát ve dveřích, zdálo se mi, jako by se na pár vteřin zasekl. Jako by hledal svou roli. Pak roztáhl široký a úlisný úsměv a natáhl před sebe ruku s igelitovou taškou. „Překvapení!“ pronesl s úsměvem, zatímco všichni pozorovali hlavu mrtvého kohouta vyčuhující z tašky.

„Abyste neřekli, že jsou s námi jen výdaje.“ S úsměvem položil drůbež na stůl, zatímco děti zvědavě nahlížely pod poklice a do skříně.

Nezdálo se mi to. Jestliže jsem včera měla z návštěvy divný pocit, tak dnes to bylo ještě horší. Připadalo mi, že uvnitř toho chlapa je něco zlého,

jako by skrýval svou podstatu, a myslím, že Květa měla podobný pocit. Jen zmatený a v nitru možná osamělý Mirek byl rád, že s ním někdo mluví a vzpomíná na dětství. Ale co jsem měla dělat? Nebyla jsem si jistá, jestli jsem při smyslech, léky na bolest otupovaly moje vnímání a vše bylo jako v mlze. Když účinky naopak ustoupily, bolest tak zesílila, že nezbyvala energie na rozumné myšlení.

Květa zaregistrovala, že jsem při vědomí, a připravila mi slabší denní medikaci. Převalila mě na bok, během přelepování náplastí jsem významně koukala ke dveřím a snažila se promluvit, ale nic srozumitelného ze mě nevyšlo. Odkývala jsem, že chci polévku, zatímco Mirek zmizel kdesi na zahradě. Byla jsem jako věchýtek, bolest díky práškům trochu ustoupila, ale vše začalo být zase nejasné, svět se rozostřil. Květa mě krmila vývarem a sama začala mluvit.

„Dědek jeden pomatenej... A ty jejich děcka tady běhají, jako by jim to patřilo!“ povídala si spíš pro sebe, na mě se podívala, jen když se ptala na jídlo, močení nebo bolesti. Navíc neustále běhala k plotně a ke kamnům. Určitě by se nejradši s ničím nevařila, ale hrdost hospodyňky jí nedala.

Uplynulo asi pár hodin, čas mi nedával smysl, potácela jsem se na hranici snů a bdění. Ve chvílích, kdy na tom byla moje pozornost nejlepší, jsem z nudy počítala žabky na garnýži, které držely závěs, a pomalu jsem začínala pochybovat, jestli se mi to všechno nezdá a jestli nepřeháním.

Pak se mi odkudsi z hlubin mozku vynořila vzpomínka na malý notýsek s tužkou, který mi Květa dala. Uložila ho do nočního stolku. Ten spolu s Mirkem přenesli z ložnice, aby mi měli kam položit čaj. Zřejmě bude schovaný pod vrstvou léků a kapesníků v horním šuplíku, protože jsem zatím neměla sílu ho použít a ani mě to nenapadlo. Možná nadešel ten pravý čas.

V hlavě se mi rýsoval plán, že všem podám zprávu prostřednictvím notýsku, ale nebyla jsem schopná se pohnout, a navíc mi ani nebylo jasné, o čem by ta zpráva měla být. Mezitím Květa začala nosit na stůl talíře a ve dveřích se objevili návštěvníci doprovázeni Mirkem.

Čas večere. Těch pár hodin rychle uplynulo, a zatímco jsem zápolila s ujišťováním sama sebe, že divný pocit je jen moje představa, rozvoněl se po kuchyni bramborový guláš.

„Kohout bude zítra, dneska jsem to nestihla,“ oznámila stroze Květa a položila hrnec doprostřed stolu.

Konverzace byla nucená, týkala se rozdělávání ohně na zahradě, cesty a příbuzenstva, ale já jsem ji nedokázala vnímat. Narůstal ve mně pocit nebezpečí a nejistoty. Návštěvník seděl zády ke mně a já z něj cítila zvláštní pach připomínající zkyslé mléko. Pozorovala jsem každý kousek jeho strnulé šíje a podvědomě hledala nějaký důkaz, že je to zlý člověk a neměl by tu s námi být.

Impuls hnaný strachem mě zřejmě přiměl k tomu, abych se na posteli odsunula o pár

centimetrů ke zdi, a když jsem se v novém úhlu opět podívala do místnosti, nabídl se mi pohled, který na vteřinu zmrazil všechnu krev v mém těle. Poslední z podélných zrcadlových proužků mozaiky, kterým byl zdobený oblý roh kredence, nyní odrážel část obličeje Návštěvníka. Skutečného obličeje? Nažloutlá kůže lemovala velké oko se svistou zornicí a ve svařštělých ústech kmítal úzký jazyk. Guláš stékal po bradě jako směs krvavých vnitřností.

Zavřela jsem oči a rychle je zase otevřela. Stále tam byl. Zornice hadího oka se nyní dívala přímo na mne a já ucítla horký proud moči na stehně. Věděl o mně.

Vzepjala jsem se, co mi síly stačily, a z bolavého krku se mi vydralo krákové zasténání.

„Má bolesti,“ slyšela jsem říkat Květu, zatímco se veškerá pozornost obrátila ke mně. Křečovitě jsem se zmítala, Květa mě jednou rukou přidržovala a druhou rukou hledala lék v šuplíku. Zřejmě setrvačnost stanoveného plánu a energie pramenící z šoku mě přiměly slepě šmátrat po nočním stolku, jako by mě notýsek s tužkou mohl ochránit. Slyšela jsem rozbíjející se sklo a padání krabiček s medikamenty. Měla jsem ho na dosah. Na vteřinu jsem ucítla, jak konečky prstů zavádily o jeho kroužkovou vazbu, ale jenom jsem ho tím posunula přes okraj a on se nenávratně zřítíl k zemi.

Konec, energie ze mě vyprchala a spolu s beznadějí a silnou dávkou léků, které mi do úst stříkla

Květa, se vše pomalu zalévalo mlhou. Za jejími zády mě zkoumavě sledoval Návštěvníkův lidský obličej. Slyšela jsem, jak se omlouvá, všichni se zvedali od stolu a Mirek vše nechápavě pozoroval. Květa ho vyprovázela z kuchyně, popocházela po malých krůčcích, jako by Návštěvníka chtěla vytlačit svým tělem, zatímco se dvojčata zvedala od stolu. Zaplavoval mě pocit uvolnění, nohy mi těžkly a já jen bezradně pozorovala, jak jedno z dvojčat nenápadně bere ze země můj notýsek a odkládá ho na komodu u protější zdi, pryč z mého dosahu.

* * *

Probouzela jsem se pomalu a ztěžka. Dávka léků byla tentokrát zřejmě silnější a slunce se již opíralo do okna za postelí, což znamenalo, že je odpoledne. Všechno mě bolelo a v hlavě vířily zbytky nejasných nočních můr.

Odkudsi zdáli zněly nezřetelné hlasy.

Postupně jako nekompletní skládanka se mi před očima zobrazoval včerejšek a míchal se s divokými sny. Skutečně se to stalo? Návštěvník? Podivný obličej v zrcadle? Zmítaly mnou pochybnosti. Světlo mě bodalo do očí a zvedal se mi žaludek. Zavřela jsem víčka a ve změti obrazů jsem zřejmě na chvíli zase usnula, dokud hlasy opět nezesílily.

„Kdy se vrátí?“ rozeznala jsem vysoký hlas Mirkovy dcery, ale Květě, se kterou mluvila, nebylo rozumět.

„Ten se snad zbláznil... A co že je to za lidi?“

Docházelo mi, že alespoň část ze včerejších událostí bude zřejmě pravda. Oči si postupně zvykaly a já se snažila přijít na to, jestli jsem ve stejné kuchyni, jestli něco nenapoví mému unavenému mozku, co je pravda.

„Já vám tady ale děti rozhodně nenechám, s někým cizím. Hele, my to doma zjistíme. Večer. Radši se pak zamkněte, nebo mu něco řekni. Nebo jim.“

Vše bylo na svém místě, uklizené a čisté, na stole koláče, které voněly až ke mně.

„Beru si je do práce.“

Kuchyňská linka byla uklizená, na dřezu odkapávaly vzorně poskládané talíře. Notýsek! Ležel na komodě vedle rádia, přesně tam, kde ho včera večer odložila ta podivná holka. Zaplavilo mě horko a všechno se mi náhle spojilo, jako by vítr rozfoukal mlhu skrývající zakázané vzpomínky.

„Zítřa, určitě ráno...“

Překvapivě jsem nezmatkovala, nekřičela ani se nepomočila hrůzou. Věděla jsem, že musím jednat, že musím něco udělat já sama. Zpětně mi přijde, jako bych se pozorovala odkudsi z vnějšku. Cítila jsem, že mám energii na to, abych to zvládla.

Jednou rukou jsem chytla za cíp peřiny a odsunula ji stranou. Půjde to! Druhou ruku pod sebe. Vydýchat se. A teď nohy.

„Tak pa, opatrujte se.“

Na podlahu jsem se sesunula jak pytel. Nohy se pode mnou podlomily, jako by vůbec nepatřily k tělu. Trochu jsem s tím počítala, říkala jsem si, že se k notýsku doplazím, ale překvapil mě tvrdý náraz. Potlačila jsem nutkání zvracet a zvedla se na loket. Raz, dva.

„Slyšela jsi to?“ Na verandě se ozvaly kroky a já věděla, že jsem odhalena. Náraz na podlahu byl příliš hlasitý. Nezbyvalo mi víc než pár vteřin. Ještě alespoň kousek. Posunula jsem se sotva o deset centimetrů. Cítila jsem se tak slabá a bezmocná, jako by ruce byly jen kusy dřeva, které brněly a nešly ovládat.

„Ježíši Kriste, Aničko!“ slyšela jsem nad sebou Květu, zatímco jsem zírala na červené lodičky neteře. „To nám nedělej! Co potřebuješ? Vodu?“ lamentovala a mě popadly čtvery ruce. Poslední šance. Zmítala jsem se, kroutila jako had a snažila se vyvlíknout. Vztek a bezmoc se mnou lomcovaly.

„Hohool...“ vylétlo ze mě v marném pokusu zakřičet POZOR! To už mě zastýlali peřinou.

„Vidíš, chce vodu,“ komentovala můj výkřik neteř, zatímco Květa už nesla plnou sklenici. Voda mi stékala po bradě, ruce mě v zátylku podpíraly. Viděla jsem další dávku léků. Odevzdala jsem se tomu. Co se má stát, stane se.

„Musím zavolat tomu doktorovi,“ stěžovala si Květa napůl mně, napůl dceři. „Nevím, co s ní, vid', Aničko. To nejde, abychom tě jen ládovali lékama. Vždyť já nemám čas si s ní ani popovídat,

jak jsou tu ti cizinci. Jde mi z toho hlava kolem,“ obrátila se na neteř.

Ruce se pomalu zalévaly olovem a já pozorovala své zachránkyně. Jejich hovor se zase stočil k Návštěvníkům a pomatenému Mirkovi. Pochopila jsem, že vzali Mirka k vodě a neteř tu nechce nechat vnoučata s cizími dětmi. Že se pokusí domluvit Mirkovi a neteř zatím zjistí, co je Jardova rodina zač.

Pak se zase všechno zalilo do mlhy a apatie. Tentokrát byla dávka ještě o něco silnější, ale protože byl stále den, ocitla jsem se v podivném blouznivém stavu. Mirek stál po kolena ve vodě, mával rukama a volal na mě, ale já mu nerozuměla. Před očima se mi míhaly červené lodičky a dvojčata tancovala uprostřed kuchyně v místě, kde obvykle stál stůl. Pak se mlha trochu roze-
stoupila a já vnímala, že se Mirek vrátil domů a že poslouchá Květu, která vzrušeně gestikulovala. Pak Květa osaměla, stála u plotny zády ke mně. Možná chvíli plakala, na vteřinu jsem zaregistrovala její pohled a pak jsem v ústech vnímala lžící, kterou se mě snažila krmit. Hlava se mi motala, slyšela jsem zase Mirka v kuchyni. Na lince ležela useknutá hlava kohouta, co se vzdalovala a přibližovala. Společnost mi dělala i ve spánku.

Moucha se neustále vracela na stejné místo. Přistála mi na tváři a přes spánek lezla až na čelo, odkud po chvíli odlétla. Nikdo ji neodehnal. Pomalu jsem

přicházela k sobě a s nabývajícím vědomím rostla i bolest hlavy. Oči jsem si stále nedovolila otevřít. Slyšela jsem cinkání příborů, Mirkův smích a úlisný hlas Návštěvníka.

Ještě to neskončilo! Stále jsem v kuchyni, zřejmě jsem se probudila jen o pár hodin později a je večere. Slyšela jsem, jak na okno bubnuje déšť, ale s hrůzou mi došlo, že neslyším Květu. Stalo se jí něco?

Rychle jsem odlepila víčka od sebe, v kuchyni bylo přítmi a všichni seděli u stolu. Spolu s Květou. Ulevilo se mi. Připadala jsem si jako v nikdy nekončícím snu a celá ta přítomnost cizinců mi najednou přišla tak absurdní, že jsem opět zapychovala o svém zdravém rozumu. Ale Květa byla v pořádku. Naštěstí.

Bylo mi zle, bolest hlavy se zvyšovala a já zase zavřela oči, neměla jsem sílu se pohnout ani se mi nechtělo. Střídalý se ve mně stavy rezignace a napětí, ve kterých jsem znovu otevírala oči, abych zkontrolovala, jestli je v kuchyni vše v pořádku, a pak mě zase zmáhala únava. Květa si toho musela všimnout, přinesla mi džus a dala mi nějaký lék, o němž tvrdila, že je na horečku. Pevně jsem jí stiskla ruku, zatímco mě konejšila, že zítra bude líp.

Padala na mě únava, cítila jsem, že znovu usnu, a ještě naposledy jsem otevřela oči. Zpětně si uvědomuji, že mi asi nedocházel celý význam situace, jež nastala. Ani jsem na ni nebyla schopná reagovat, ale díky ní jsem celé to období v mysli nezapudila jako nějakou halucinaci.

Zírala jsem do prostoru kuchyně, občas na Květu, občas na Mirka, ale pečlivě jsem se vyhýbala skleněné mozaice. Držela jsem hlavu uprostřed polštáře, aby mě pohled na Návštěvníka znovu nevyděsil, vyhýbala jsem se i očnímu kontaktu s dětmi.

Mirek vyprávěl nějakou historku o dráze a Květa se tvářila celkem spokojeně, takže jsem tušila, že se s Návštěvníky dohodli, že jejich pobyt zítra končí. Venku zahřmělo, stahovala se mračna a Květa vstala od stolu, aby uklidila mléko ke kávě zpět do lednice. Periferně jsem viděla, jak zavírá lednici, rovná utěrku na kamnech, jde ke dveřím a sahá na vypínač.

„Abychom na sebe viděli,“ pronesla do šera, které přinesla bouře.

Místnost zalilo jasně žluté světlo a pak celá situace nabrala spád.

Mirek ještě pár vteřin pokračoval ve své historce, než náhle zmlkl a na tváři se mu objevil výraz zděšení a nepochopení. Zíral do prázdna, směrem k oknu do zahrady a v kuchyni se rozhostilo ticho. Jen nic netušící Květa si uhladila zástěru a znovu se posadila za stůl.

Mirek se nevěřícně otočil k Návštěvníkovi, pak zase zpět k oknu a z jeho úst vyklouzlo tiché zaúpění.

Pochopila jsem, že prozřel. Světlo žárovky narážející na temnou okenní tabuli plnou mračen působilo jako zrcadlo a Mirek spatřil pravou tvář naší Návštěvy.

„Pryč!“ vykřikl hned potom, co jeho zrak zabloudil i k dětem.

Prásk. Spadla židle a za ní i hrnek s čajem, jak se snažil rychle dostat od stolu. Květa jen nechápavě zírala. Mirek upadl. Po čtyřech se namáhavě sbíral z podlahy a ona se mu vydala na pomoc. Mířil ke dveřím obýváku.

„Musí pryč!“ bědoval už trochu tišeji, zatímco ho Květa podpírala a hosté se zvedali od stolu. Návštěvník pochopil. Strojeným pohybem se přitočil k oknu a zatáhl závěs, aniž by si toho Květa všimla. Srdce mi bušilo, ale svaly mě stále neposlouchaly. Konec hry. Nevěděla jsem, co se stane, ví o nás, ví, že my víme o něm. Ve vteřinách jsem si představovala, že se promění do své pravé podoby a pak se na nás vrhne.

Ale nestalo se to. Od okna obrátil zrak ke mně a na krátký okamžik se naše oči střetly. Čas se zpomalil. S hrůzou jsem si uvědomila, že hodnotí, jaké pro něj představuji nebezpečí. Z očí mi tekly slzy bolesti, strachu a nenávisti a přes nateklá víčka jsem stěží ostříla jeho postavu. Byla jsem neškodná. Pozorovatelka.

„Zítř ráno odjedeme,“ pronesl do změti sténání a cinkání nádobí Návštěvník, tak aby ho všichni slyšeli. „Zítř vám to trápení s námi skončí.“

* * *

Nevím, jak jsem zase usnula. Pamatuji si Mirkovo bědování, které přešlo v občasný sténání potom, co usnul v obýváku. Květa na mě neměla moc